

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 275/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt III K 83/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrazy "przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 poprzez objęcie jednym węzłem kry łącznej kar prawomocnie orzeczonych wobec skazanego C. D. zarówno przed, jak i po nowelizacji Kodeksu karnego, wprowadzonej ww. ustawą w sytuacji, gdy było to niedopuszczalne z uwagi na wyłączenie przepisami art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 stosowania reguły ogólnej wyrażonej w art. 4 § 1 k.k. nakazującej stosować ustawę względniejszą dla sprawcy."</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podniesiony przez oskarżyciela publicznego zarzut obrazy przepisów prawa karnego materialnego okazał</p>			

się niezasadny.
Stanowisko
apelującego
faktycznie bowiem
sprowadzało się do
uznania
niedopuszczalności
stosowania reguły
określonej w art. 4
§ 1 k.k. i objęcia
jedną karą łączną,
kar orzeczonych
wyrokami, które
uprawomocniły się
zarówno przed 24
czerwca 2020 r., jak
i po tej dacie. Takie
jednak stanowisko
nie zasługiwało
na uwzględnienie.
Zauważyć bowiem
należy, że zgodnie
z treścią art. 81
ust. 1 ustawy z
dnia 19 czerwca
2020 r. o dopłatach
do oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami COVID-19
oraz uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w związku
z wystąpieniem
COVID-19 (Dz.U.
2020.1086) -
nazywanej dalej
ustawą Tarcza 4.0
- przepisy rozdziału
IX, a więc
dotyczącego kary
łącznej, ustawy
zmienianej w art.
38, w brzmieniu
dotychczasowym,
stosuje się do

kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Zgodnie natomiast z treścią art. 81 ust. 2 tejże ustawy, przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepisy te regulują zatem jedynie dwie sytuacje, a to sytuację, gdy wszystkie kary mające być podstawą wyroku łącznego orzeczone zostały wyrokami, które uprawomocniły się przed datą wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy, zmieniającej między innymi treść art. 85 k.k. oraz sytuację w których wszystkie kary orzeczone zostały wyrokami, które uprawomocniły się po tej dacie. Poza zatem zakresem regulacji wskazanych wyżej przepisów przejściowych, pozostała cała gama sytuacji, w których ewentualnemu połączeniu miałyby podlegać kary

orzeczone zarówno przed 24 czerwca 2020 r., jak i po tej dacie.

Dalej, stwierdzić należy, że przepisy art. 81 wymienionej wyżej ustawy niewątpliwie stanowią przepisy przejściowe, albowiem taki charakter wynika nie tylko z ich treści, ale nawet ich umiejscowienia w ustawie. Oczywiście też jest, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy Tarcza 4.0 mają w stosunku do art. 4 § 1 k.k. charakter przepisów wyjątkowych, czy inaczej mówiąc takich, które modyfikując ostatnio wymienioną regulację razem z nią współwyznaczają treść normy prawnej. W konsekwencji uznać należy, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy Tarcza 4.0 wprowadzają wyjątki od zasady wyrażonej w art. 4 § 1 k.k., a tym samym nie wyłączają w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami, zastosowania dyspozycji art. 4 § 1 k.k. Nie sposób przy tym uznać, aby na

mocy przepisów art. 81 cytowanej ustawy ustawodawca celowo dążył do stworzenia sytuacji, w której możliwe byłoby orzekanie kary łącznej jedynie w stosunku do kar wymierzonych wyrokami, które uprawomocniły się albo jedynie przed, albo po dacie 24 czerwca 2020 r. Sytuację taką wiązać należy wyłącznie z bardzo obecnie niskim poziomem legislacji.

Niewyobrażalne bowiem jest, aby przepisy przejściowe zawarte w art. 81 wymienionej wyżej ustawy, które ze swojej istoty służą jedynie rozwiązaniu problemów intertemporalnych i uzupełniają jedynie treść art. 4 § 1 k.k. ingerowały faktycznie w merytoryczną treść przepisów dotyczących kary łącznej i to do tego stopnia, że pozbawiałyby skazanych prawa do orzeczenia takiej kary i to jedynie na skutek sytuacji zupełnie od nich niezależnej, a wynikającej z takiej, a nie innej daty uprawomocnienia się wyroku.

Faktycznie też
wylęczyłyby
zastosowanie art.
4 § 1 k.k. i
to pomimo braku
wyraźnej regulacji
w tym ostatnim
zakresie.

Niedopuszczalne
jest też, czego
wydaje się, że
oczekiwał apelujący,
zastosowanie dwóch
różnych ustaw w
jednym orzeczeniu.
Nic bowiem takiego
nie wynika z treści
art. 81 ustawy Tarcza
4.0, jak również
przepisy te nie
zmieniły generalnej
zasady wynikającej
z treści art. 4 §
1 k.k. Ten ostatni
bowiem przepis nie
tylko statuuje zakaz
retroaktywnego
zaostżenia
penalizacji, nie tylko
wskazuje, jak należy
postąpić w sytuacji
konkurencji dwóch
lub więcej ustaw
regulujących tę samą
materię w różnym
czasie, ale również
wyraźnie statuuje
zasadę, że w
jednym orzeczeniu
wszystkie zawarte w
nim rozstrzygnięcia
winny być oparte na
jednej ustawie.

Wreszcie zauważyć
należy, że
interpretacja,
zgodnie z którą
z przepisów art.

81 ust. 1 i 2 ustawy Tarcza 4.0 miałyby wynikać z zakazu łączenia kar prawomocnie orzeczonych do dnia 24 czerwca 2020 r. z karami prawomocnie orzeczonymi po tej dacie, godziłyby zarówno w konstytucyjną zasadę proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), jak i równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Takie też stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt I KZP 2/21, OSNK 2021/11-12/44.

Wprawdzie orzeczenie owo dotyczy sytuacji gdy tylko jedna z kar, których połączenie sąd rozważa w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego, została prawomocnie orzeczona do dnia 24 czerwca 2020 r. albo po tej dacie, ale faktycznie znajduje zastosowanie również w

przedmiotowej
sprawie.

Ostatecznie zatem
stwierdzić należy,
że Sąd I instancji
prawidłowo
zastosował
dyspozycję art. 4
§ 1 k.k. jak
również prawidłowo
zdekodował treść
przepisów art. 81
ustawy Tarcza 4.0.
O obrazie tych
przepisów nie mogło
być mowy.

Na koniec należy
stwierdzić, że
apelujący
konieczność
wymierzenia dwóch
kar łącznych:
pozbawienia
wolności i
ograniczenia
wolności, upatrywał
jedynie w kwestii
niedopuszczalności
zastosowania art. 4
§ 1 k.k. i wadliwej
interpretacji art.
81 ustawy Tarcza
4.0. W tej zatem
sytuacji oczywiste
było, że apelujący
nie kwestionował
ustalenia przez Sąd
I instancji tego,
która ustawa była
względniejsza dla
skazanego, nie
kwestionował
ustaleń Sądu I
instancji co do
zasad łączenia kar
pozbawienia
wolności i
ograniczenia

wolności wynikających z treści art. 87 k.k. i przy uwzględnieniu treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt P 20/17, nie kwestionował oceny względów wychowawczych i zapobiegawczych i przyjęcia przez Sąd I instancji, że przemawiają one za wymierzeniem skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności, wreszcie nie kwestionował przyjętej metody łączenia kar. Ponieważ zaś rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie jawiły się jako w pełni prawidłowe, przeto odesłać w tym zakresie należało do precyzyjnych wywodów zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu pierwszej instancji oraz:

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

- wymierzenie w miejsce kar wymierzonych wyrokami Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. III K 280/19 oraz Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 października 2020 r., sygn. II K 94/20 kary łącznej 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu od dnia 24 czerwca 2020 r.

- wymierzenie w miejsce kar wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 lutego 2019 r. sygn. II K 705/18, Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 maja 2019 r., sygn. II K 44/19 i Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 października 2019 r., sygn. II K 749/18 kary łącznej 2 lat ograniczenia wolności w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 24 czerwca 2020 r.

- a nadto utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.”

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ zarzuty obraży art. 4 § 1 k.k. i art. 81 ust. 1 i 2 ustawy Tarcza 4.0 okazały się niezasadne, przeto brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt III K 83/21 na mocy którego w oparciu o przepisy art. 85, art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., połączono kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 lutego 2019 r. (II K 705/18), za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione 2 września 2018 r., na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie i za przestępstwo z art. 193 k.k., popełnione w dniu 7 września 2018 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie,

które to kary
złączono w karę
łącznie 1 roku
i 6 miesięcy
ograniczenia
wolności z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy
na cel społeczny w
rozmiarze 30 godzin
miesięcznie;

2) Sądu Rejonowego
w Świnoujściu z
dnia 29 maja 2019
r. (II K 44/19),
za przestępstwo z
art. 289 § 1
k.k., popełnione w
dniu 15 października
2018 r., na karę
1 roku ograniczenia
wolności z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy
na cel społeczny w
rozmiarze 30 godzin
miesięcznie;

3) Sądu Rejonowego
w Świnoujściu z
dnia 21 października
2019 r. (II K 749/18),
za przestępstwo z
art. 278 § 1 k.k. w
zw. z art. 12 § 1
k.k., popełnione w
dniu 16 lipca 2018 r.,
na karę 3 miesięcy
ograniczenia
wolności z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy
na cel społeczny w

rozmiarze 30 godzin miesięcznie oraz za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 19 października 2018 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie,

które to kary złączono w karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie;

5) Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2020 r. (III K 280/19) za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w nocy 29/30 lipca 2018 r., na karę 4 lat pozbawienia wolności;

6) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 października

2020 r. (II K 94/20), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 marca 2021 r., za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., popełnione w okresie od 4 lutego 2018 r. do 10 lutego 2018 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzono karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie tym samym wyrokiem na podstawie art. 577 k.p.k. stwierdzono, iż na poczet kary łącznej podlegają zaliczeniu okresy:

- od 21 lipca 2018 r. godz. 19.10 do 21 lipca 2018 r. godz. 21.30 (1 dzień);

- od 10 maja 2019 r. godz. 22.00 do 12 marca 2020 r. godz. 22.00;

- od 11 maja 2020 r. godz. 22.00.

oraz na podstawie art. 572 k.p.k. umarżono postępowanie w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia

<p>3 lutego 2020 r. (II K 985/19), a także zwolniono skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego.</p>			
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Patrz punkt 3.1</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt II	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego wydatkami za postępowanie odwoławcze należało obciążyć Skarb Państwa, stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k. Wprawdzie przepis ów mówi o sprawie z oskarżenia publicznego, ale za takową uznać należy także sprawę o wydanie wyroku łącznego. Ponadto, zastosowanie owego przepisu uwarunkowane jest jedynie tym kto wniósł środek odwoławczy i jaki środek ten wywołał skutek, bez względu na to, czy wniesiony on został na korzyść czy niekorzyść oskarżonego, czy skazanego.</p>	
7. PODPIS		
SSO del Iwona Gdula SSA Maciej Żelazowski SSA		

Stanisław
Kucharczyk

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt III K 83/21 na mocy którego w oparciu o przepisy art. 85, art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., połączono kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami:</p> <p>1) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 lutego 2019 r. (II K 705/18), za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione 2 września 2018 r., na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie i za przestępstwo z art. 193 k.k., popełnione w dniu 7 września 2018 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel</p>	

społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie,

które to kary złączono w karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie;

2) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 maja 2019 r. (II K 44/19), za przestępstwo z art. 289 § 1 k.k., popełnione w dniu 15 października 2018 r., na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie;

3) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 października 2019 r. (II K 749/18), za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., popełnione w dniu 16 lipca 2018 r., na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w rozmiarze 30 godzin miesięcznie oraz za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 19 października 2018 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem

wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy na cel
społeczny w rozmiarze 30
godzin miesięcznie,

które to kary złączono
w karę łączną 8
miesięcy ograniczenia
wolności z obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy na cel
społeczny w rozmiarze 30
godzin miesięcznie;

5) Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia 18 lutego
2020 r. (III K 280/19) za
przestępstwo z art. 280 §
2 k.k. w zb. z art. 157 § 2
k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
popełnione w nocy 29/30
lipca 2018 r., na karę 4 lat
pozbawienia wolności;

6) Sądu Rejonowego
w Świnoujściu z dnia
29 października 2020
r. (II K 94/20),
zmienionym wyrokiem
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia 22 marca
2021 r., za przestępstwo
z art. 278 § 1 k.k. w
zw. z art. 12 § 1 k.k.,
popełnione w okresie od 4
lutego 2018 r. do 10 lutego
2018 r., na karę 4 miesięcy
pozbawienia wolności

i wymierzono karę łączną
5 (pięciu) lat pozbawienia
wolności.

Jednocześnie tym samym
wyrokiem na podstawie
art. 577 k.p.k. stwierdzono,
iż na poczet kary łącznej
podlegają zaliczeniu
okresy:

	<p>- od 21 lipca 2018 r. godz. 19.10 do 21 lipca 2018 r. godz. 21.30 (1 dzień);</p> <p>- od 10 maja 2019 r. godz. 22.00 do 12 marca 2020 r. godz. 22.00;</p> <p>- od 11 maja 2020 r. godz. 22.00.</p> <p>oraz na podstawie art. 572 k.p.k. umarżono postępowanie w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 3 lutego 2020 r. (II K 985/19), a także zwolniono skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego.</p> <p>Kwestionowano zastosowanie art. 4 § 1 k.k., jak również wskazywano na wadliwą interpretację art. 81 ust. 1 i 2 k.k. ustawy Tarcza 4.0.</p>	
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		
<p># na korzyść</p> <p># na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>	
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>
<p>#</p>	<p>co do kary</p>	
<p>#</p>	<p>co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</p>	

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana